

походъ, май че му да... , които се случиха въ неговия
чорбаджийски домъ и стана причина на тая история, която завърши съ самата смъртъ
на Чорбалджи Вълка. На времето се носѣха всѣкакви слухове въ граде и докато чор
балджията не се замеси въ тая история отъ лакомия и други нечестни поводи, нико
й не смѣеше да прѣска кльки по неговъ адресъ, но щомъ работитѣ тръгнаха лошо,
по кафеметата и кръчмитѣ на града, хората се спуснаха съ разюдени езици да гада
-етъ, какво ще излезе на край и да посочватъ такива долни и лоши страни и нечест
-стни дела въ животъ на Чорбалджи Вълка, че прасто човекъ мъчно можеше да повѣ
-рва, при все че по-големата частъ отъ тѣхъ бѣха самата истина. Може би и друго
едно обстоятелство бѣше причина за тая свобода на езицитѣ: тѣмко тогава бѣше
започнала и борбата за нашето духовно освобождение отъ грѣшитѣ и пѣлия тога
-вашень Пловдивъ бѣше разделень на два враждебни лагера. Гръцкия владика Хр
-станъ, по него време ообви лъта война на българскитѣ църковни книги и съ изве
-стния вѣх тогава грѣкъ ястребъ **Врагъ на бълг** аршината Георги Пукала, се зае да
изкорени българската дебелиоплава църковна шпонтосъ. Пловдивъ приличаше на
два враждебни лагера, на две войски които водиха не само словестна война но бѣха
речи, готови да се хванатъ за шията. Чорбалджи Вълко тѣмко тогава
захожаше и въ борбата не взе участие, макаръ и та си трѣбвало, като чорбалкия да
вложи своя авторитетъ. Причината бѣше, че всъщностъ човекъ имаше други скотски и
материални интереси, които хептень го бѣха заслепили. Неговитѣ синове се обѣвиха пр
-тивъ грѣшитѣ, освенъ единия отъ тѣхъ Гръбъ, който хиккх бѣше одрагъ баше си и прич
-наше духовно на него, таки, както вълчетата на вълкьтъ, но за това послѣ не разкаже.
Стария Вълко цѣлъ животъ изглеждаше тайнственъ и малко хора можеха да кажатъ
че го познаватъ и се радватъ на неговото искрено и откровенно приятелство. Той бѣше
тежакъ човекъ, както всѣки чорбалкия въ него време: съ кого да било не разговареше,
не дружеше и не вѣкиго удостоиваше съ такова внимание, не споделяше интимнитѣ си мис
-сли и пази Божела говори за своето миладо. Естествения му укъ приятель бѣше Хванъ
бей Факки-башията, а после се оказа, че дори и тоя човекъ много малко знае за мив
-лота на Чорбалджи Вълко. Знаеше се само това, че на малчини тоѣ билъ въ Паритрадъ къ
кале се плѣлъ, голъ като колъ, въртѣлъ се около българитѣ търговци зиме, а лете напу
-щаль града и се изгубвалъ чакъ до Димитровъ день. Къде е ходилъ по него време, нико
й не можеше да каже положително, но междутърговнитѣ се носѣше упоритѣ слухъ, че
билъ укъ ходилъствалъ въ Одринско и цѣла Тракия. Други пъкъ казваха, че тоѣ служелъ